

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. V., narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Čechem
sídlem Otakarova 1427/41, České Budějovice,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
sídlem Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/6674/24 ze dne 9. 5. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Městský úřad Rokycany usnesením ze dne 28. 3. 2024, sp. zn. MeRo/1800/OD/24 zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), pod **bodem a)** řízení o přestupku, kterého se měl dopustit M. S., narozený X, a pod **bodem b)** řízení o přestupku, kterého se měl dopustit žalobce J. V.. Přestupkové řízení u obou jmenovaných bylo vedeno pro přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a to z toho důvodu, že dne 24. 12. 2023 kolem 17.00 měl žalobce u svého vozidla na parkovacím místě v Rokycanech otevřené dveře a M. S. jedoucí okolo ve vozidle zachytil bokem vozidla otevřené dveře, v důsledku čehož došlo k poškození obou vozidel. Ke zranění osob nedošlo. Důvodem pro zastavení řízení bylo, že u ani u žalobce ani u M. S. nebylo prokázáno spáchání skutku. Žalobce si následně proti výroku pod bodem a) uvedeného rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný podle § 82 odst. 1 správního řádu zamítl jako nepřípustné, a to s ohledem na skutečnost, že proti usnesení o zastavení řízení se může odvolat pouze obviněný, proti kterému bylo řízení vedeno.

II. Řízení před soudem

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, neboť dle jeho tvrzení je nezákonné a byl tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech. Dle názoru žalobce se proti rozhodnutí v rozsahu, ve kterém se odvolal, odvolat mohl, a to s odkazem na § 76 odst. 5 správního řádu, dle kterého se nelze odvolat proti usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, a proti usnesení, o němž to stanoví zákon. Jelikož zákon nestanoví, že by se obviněný nemohl odvolat proti rozhodnutí, kterým bylo řízení o přestupku zastaveno stran jiného obviněného, mohl se žalobce proti rozhodnutí odvolat. Závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a navrhl jej zrušit. Dále navrhl, aby soud rozhodl, že žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení.
3. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou s tím, že odvolání může podat pouze účastník řízení. Je-li usnesením rozhodováno o právech a povinnostech více obviněných, může si každý z nich podat odvolání do těch výroků, kterými se rozhoduje o jeho právech a povinnostech. Je-li vedeno společné řízení více pachatelů, je každý účastníkem řízení pouze v rozsahu, v jakém je vůči němu vzneseno obvinění, eventuálně v rozsahu vůči němu uplatněné náhrady škody, nikoliv však v rozsahu obvinění vůči ostatním pachatelům. Žalobce nebyl v řízení o přestupku pana S. účastníkem řízení obviněný, poškozený ani jako vlastník věci, která má být zabrána, a tedy mu nesvědčilo právo podat odvolání proti výroku a) usnesení. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná.
5. Dle rozhodovací praxe správních soudů v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítně, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. např. rozsudek NSS č. j. 5 As 18/2011-81 ze dne 13. 5. 2011 a tam citovanou judikaturu).
6. Žalobce v žalobě uplatňoval skutková tvrzení směřující k posouzení samotného přestupku. Těmi se soud v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného zabývat nemůže, protože se jimi naříkané rozhodnutí nezabývalo – je toliko procesní povahy. Vedle toho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce uplatnil pouze jeden žalobní bod: a sice že byl aktivně legitimován ve věci podat odvolání proti výroku, jímž bylo zastaveno řízení ve věci obviněného S..

7. Pro zjištění procesních práv žalobce, včetně práv odvolacích, v rámci správního řízení je klíčové posouzení jeho procesního postavení ve smyslu § 68 a § 96 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán prvního stupně ve věci vedl podle § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky společné řízení, neboť přestupky obou podezřelých spolu souvisejí. Dle obecné úpravy společného řízení obsažené v § 140 správního řádu ve věci vedl jeden spis a vydal společné rozhodnutí. K otázce účastenství je pak rozhodný § 140 odst. 6 správního řádu, dle kterého se *otázka účastenství posuzuje tak, jako kdyby řízení probíhala samostatně*. Toto ustanovení lze podle § 1 odst. 2 správního řádu bez dalšího uplatnit i na řízení o přestupcích, neboť zákon o odpovědnosti za přestupky otázku účastníků ve společném řízení samostatně neupravuje (srov. Jemelka, Luboš, Vetešník, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 811, marg. č. 1). Z uvedených východisek plyne, že žalobce byl účastníkem řízení pouze v rozsahu obvinění jeho osoby ze spáchání přestupku.
8. Podle § 68 zákona o odpovědnosti za přestupky je účastníkem řízení obviněný, poškozený v části řízení, která se týká jím uplatněného nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení, a vlastník věci, která může být nebo byla zabráná, v části řízení, která se týká zabránění věci nebo náhradní hodnoty. V řízení vedeném proti obviněnému S. žalobce *neměl postavení obviněného*, kterým se podle § 69 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky podezřelý z přestupku stává, jakmile vůči němu správní orgán učiní první úkon v řízení. Žalobce *neměl ani postavení poškozeného*, neboť neuplatnil nárok na náhradu škody. Takový nárok ostatně ani uplatnit nemohl, neboť z protokolu o nehodě v silničním provozu plyne, že vlastníkem jím řízeného vozidla je společnost REMVIKO k. s., která byla o právech uplatnit nárok na náhradu škodu poučena. Při nehodě nedošlo ani ke zranění žalobce.
9. Žalobce tak své právo podat odvolání dovozoval pouze z okolnosti, že ve věci bylo vedené společné řízení, což nemůže obstát. *Ad absurdum* by takové pojetí znamenalo, že žalobcovo právo odvolání by bylo kráceno rovněž za situace, kdyby správní orgán před usnesením o zastavení rozhodl podle § 88 odst. 5 správního řádu o vyloučení věci ze společného řízení.
10. Podle § 96 zákona o odpovědnosti za přestupky se může proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, odvolat obviněný v plném rozsahu, poškozený pouze proti výroku o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a výroku o nákladech spojených s uplatněním nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení nebo zákonný zástupce a opatrovník mladistvého obviněného a orgán sociálně-právní ochrany dětí ve prospěch mladistvého obviněného pouze proti výroku o vině, o správním trestu, o ochranném opatření, o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a o náhradě nákladů řízení. Vlastník věci se může odvolat pouze proti výroku o zabránění věci nebo náhradní hodnoty.
11. S ohledem na platnou právní úpravu popsanou výše v odst. 7 a 8 odůvodnění, žalobce účastníkem řízení v řízení o přestupku obviněného Stumpfa vůbec nebyl, a nesvědčilo mu proto právo podat odvolání. Nesvědčilo mu ani podle § 76 odst. 5 správního řádu, jehož se žalobce dovolával.
12. Správní soudy se již zabývaly otázkou možnosti podání odvolání proti usnesení o zastavení

řízení o přestupku. Krajský soud v Praze vyložil, že právo se odvolat nemá vždy ani poškozený: je vyloučeno právo poškozeného podat odvolání proti rozhodnutí, kterým nebylo rozhodnuto o nároku poškozeného na náhradu škody, protože řízení o přestupku bylo zastaveno z důvodu, že se obviněný přestupku nedopustil [§ 96 odst. 1 písm. b) zákona odpovědnosti za přestupky; rozsudek č. j. 44 A 15/2021-23 ze dne 20. 12. 2021]. Speciální úprava odvolání upravená v § 96 zákona o odpovědnosti za přestupky se totiž uplatní i v případě odvolání proti zastavení řízení. Dle názoru Krajského soudu v Praze za použití výkladového pravidla argumentem *a fortiori* v podobě *a maiori ad minus* je nutné dospět k závěru, že vylučuje-li právní úprava možnost poškozeného odvolat se, s výjimkou výroku o náhradě škody, dokonce i v případě vyslovení viny přestupce, tím méně je myslitelné, aby právo odvolat se svědčilo poškozenému v případě, kdy vina poškozeného vyslovena nebyla, resp. je tak fakticky pravomocně vyslovena nevina a rozhodovat o náhradě škody je z logiky věci vyloučeno.

13. Krajský soud v Praze dále uzavřel, že uvedené závěry podporuje i to, že usnesení o zastavení řízení nemá vždy jen povahu procesního rozhodnutí, ale v některých procesních situacích nabývá povahy rozhodnutí meritorního. Tak je tomu typicky právě v situacích, kdy je řízení zastavováno proto, že skutek, o němž se vedlo řízení, se nestal, není přestupkem, nespáchal jej obviněný, jeho spáchání nebylo obviněnému prokázáno a podobně. Materiálně tedy prvostupňové rozhodnutí je meritorním skončením věci, jehož právní moc lze prolomit jen na základě mimořádných opravných prostředků v procesních předpisech k tomu stanovených lhůtách. V tomto smyslu je tak nutno interpretovat § 96 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky ve vztahu k právu poškozeného podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
14. Se závěry Krajského soudu v Praze se zdejší soud ztotožňuje. S ohledem na výše uvedené žalovaný správně aplikoval § 96 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se mohl odvolat pouze obviněný S., který byl jediným účastníkem v řízení přestupku, z něhož byl obviněn. Odvolání jiných osob bylo věcně a osobně úplně vyloučeno, neboť jednak ve věci nebylo žádného jiného formalizovaného účastníka a jednak nebylo rozhodnuto o nároku na náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení, nebylo rozhodnuto o zabránění věci nebo náhradní hodnoty ani ve věci nebyl mladistvý obviněný.
15. Ke stejnému závěru by soud ostatně dospěl i na základě obecné úpravy správního řádu. Společným vedením řízení o přestupcích různých osob se nemění podstata věci: jednotlivá dílčí řízení společného řízení totiž neztrácejí samostatnou existenci a řízení je typicky ukončeno sice jedním formálním rozhodnutím, které ale obsahuje zcela samostatné výroky (samostatná rozhodnutí v materiálním smyslu). Žalobce byl tedy účastníkem řízení toliko ve vztahu k jeho obvinění z přestupku a jen v tomto rozsahu by mu podle § 76 odst. 5 správního řádu případně mohlo náležet odvolání. Ve vztahu k druhému obviněnému účastníkem řízení nebyl a tedy ani § 76 odst. 5 správního řádu by mu žádné právo nezakládal.

IV. Závěr

16. Z výše uvedených důvodů posoudil žalovaný rozhodnou právní otázku správně a jeho rozhodnutí ani netrpí vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60

odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.